

BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)

27 oktober 1999 *

In zaak T-106/99,

K. L. Meyer, landbouwer, wonende te Uturoa (Ile de Raiatea, Frans-Polynesië), vertegenwoordigd door J. D. des Arcis, advocaat te Papeete, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. Pakowski, ambassadeur van de Bondsrepubliek Duitsland, Rue Emile Reuter 20-22,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door U. Wölker en X. Lewis, leden van de juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van de juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweeerster,

* Procestaal: Frans.

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie van 30 maart 1999 waarbij verzoekers verzoek om informatie werd afgewezen, en tot vaststelling van de aansprakelijkheid van de Commissie,

geeft

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer),

samengesteld als volgt: K. Lenaerts, kamerpresident, J. Azizi en M. Jaeger, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

De feiten en het procesverloop

- 1 Verzoeker exploiteert een tropisch-fruitplantage op het eiland Raiatea, Frans-Polynesië.
- 2 Tussen 1986 en 1992 sloot hij bij een plaatselijke bank, Socredo, een aantal leningen af met een rentepercentage tussen 7 en 12 %.

- 3 Volgens verzoeker ontdekte hij in 1997 dat Socredo bevoorrechte betrekkingen onderhield met de Europese Investeringsbank (EIB), die Socredo in het kader van de uitvoering van besluit 91/482/EEG van de Raad van 25 juli 1991 betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee met de Europese Economische Gemeenschap (PB L 263, blz. 1; hierna: „LGO-besluit”) leningen met gereduceerde rentetarieven verstrekke, bedoeld om projecten ter bevordering van de economische ontwikkeling van Frans-Polynesië te financieren. Verzoeker verzocht de EIB hem de hoogte van deze rentetarieven in de periode tussen 1986 en 1992 mede te delen.
- 4 Bij faxbericht van 7 april 1997 deelde de EIB verzoeker mede, dat hij niet als begunstigde van een van de via Socredo verstrekke leningen stond geregistreerd.
- 5 Bij faxbericht van 9 april 1997 verzocht verzoeker de EIB zijn dossier te doen toekomen aan een ambtenaar van de Commissie die hij op 17 april 1997 te Luxemburg zou ontmoeten.
- 6 In antwoord op een schrijven van de EIB van 10 april 1997 verklaarde verzoeker bij faxbericht van 13 april 1997, dat een employé van Socredo, die sinds 1990 zijn rekening beheerde, had bevestigd, dat met de leningen die hem tussen 1986 en 1989 waren verleend, gelden van de EIB waren gemoeid. Het ontbreken van een exacte toewijzing van deze gelden zou verklaren waarom de EIB deze leningen niet kon traceren. Omdat verzoeker van mening was, dat de EIB niettemin zijn vragen behoorde te beantwoorden, verzocht hij, bij zijn eerstvolgende bezoek aan Luxemburg een vertegenwoordiger van de EIB te mogen ontmoeten.
- 7 Op 4 oktober 1998 verzocht hij de EIB hem mede te delen of, en zo ja, op welke datum, sinds 1991, de in artikel 156, sub c, van het LGO-besluit genoemde rentetarieven waren gewijzigd.

- 8 Bij faxbericht van 5 oktober 1998 adviseerde de EIB verzoeker, zich tot de Commissie te wenden; hiertoe verstrekke zij hem de adresgegevens van de desbetreffende dienst.
- 9 Bij faxbericht van diezelfde datum verzocht verzoeker de Commissie hem mede te delen, welke rentetarieven sinds 1991 in Frans-Polynesië feitelijk waren toegepast op leningen met risicodragend kapitaal die waren verstrekt krachtens artikel 156, sub c, van het LGO-besluit en besluit 97/803/EG van de Raad van 24 november 1997 tot tussentijdse herziening van het LGO-besluit (PB L 329, blz. 50); voorts verlangde hij de bevestiging, dat artikel 157, sub b, van het LGO-besluit niet was gewijzigd.
- 10 Op 3 november 1998 had verzoeker een onderhoud met vertegenwoordigers van de Commissie te Brussel.
- 11 Op 13 november 1998 zond de Commissie verzoeker een faxbericht waarin zij hem adviseerde zijn verzoek tot de EIB te richten.
- 12 Op 28 december 1998 diende verzoeker opnieuw een verzoek om inlichtingen in bij de EIB, waarbij hij zich beriep op besluit 93/731/EG van de Raad van 20 december 1993 betreffende toegang van het publiek tot documenten van de Raad (PB L 340, blz. 43; hierna: „besluit 93/731”). Omdat een antwoord uitbleef, trachtte hij de EIB meermaals telefonisch te bereiken. Tijdens een telefoongesprek werd hem geantwoord, dat hetgeen waarom hij vroeg onder het bankgeheim viel en dat alleen de Commissie hem die informatie kon verstrekken.
- 13 Op 8 maart 1999 maande verzoeker overeenkomstig artikel 175 EG-Verdrag (thans artikel 232 EG) de Commissie aan om hem de verlangde informatie te

verstrekken, waarbij hij aanvoerde, dat ingevolge artikel 234 van het LGO-besluit niet de EIB, maar de Commissie uitvoering diende te geven aan dat besluit.

4 Bij faxbericht van 30 maart 1999 deelde de Commissie verzoeker mede, dat zij van de EIB had vernomen, dat de EIB zijn vraag reeds schriftelijk had beantwoord en dat zij daaraan niets kon toevoegen, hetgeen zij hem reeds in een faxbericht van 2 maart 1999 ter kennis had gebracht.

5 Bij op 30 april 1999 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft verzoeker dit beroep ingesteld.

6 Bij afzonderlijke akte, ter griffie van het Gerecht ingekomen op 7 juni 1999, heeft de Commissie overeenkomstig artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Verzoeker heeft op 14 juli 1999 opmerkingen naar aanleiding van die exceptie ingediend.

Conclusies van partijen

7 Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- al zijn vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- vast te stellen dat het directoraat-generaal Ontwikkeling (buitenlandse betrekkingen en ontwikkelingssamenwerking met Afrika, het Caribisch

gebied en de Stille Oceaan; Overeenkomst van Lomé) van de Commissie verschillende bepalingen inzake de toegang van het publiek tot documenten van de instellingen heeft geschonden;

- de Commissie te gelasten hem de verlangde informatie te verstrekken, dat wil zeggen de rentetarieven voor de leningen met risicodragend kapitaal die van 1986 tot 1989 en van 1995 tot 1998 in Frans-Polynesië zijn verstrekt krachtens de besluiten van de Raad betreffende de associatie van de landen en gebieden overzee (LGO) met de Gemeenschap;
- vast te stellen dat de Commissie jegens hem aansprakelijk is voor de niet-inachtneming van de bepalingen inzake de toegang van het publiek tot documenten van de instellingen;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van 20 000 FRF wegens de niet-verhaalbare kosten die hij heeft moeten maken ter verdediging van zijn belangen.

18 De Commissie concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk te verklaren;
- verzoeker in de kosten te verwijzen.

19 In zijn opmerkingen naar aanleiding van de exceptie van niet-ontvankelijkheid concludeert verzoeker dat het het Gerecht behage:

- zijn vorderingen toe te wijzen, met uitzondering van de vordering de Commissie te gelasten de informatie over de rentetarieven te verstrekken, aangezien deze informatie inmiddels was verkregen;
- de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid af te wijzen.

Het gevorderde bevel

20 In zijn opmerkingen naar aanleiding van de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid verklaarde verzoeker dat hij zijn vorderingen wenste te handhaven, met uitzondering van het derde punt van het petitum — abusievelijk het „tweede” genoemd — ertoe strekkende dat de Commissie wordt gelast hem de verlangde informatie te verstrekken.

21 Derhalve behoeft niet meer te worden beslist op deze vordering, die anders hoe dan ook niet-ontvankelijk moest worden verklaard. Zoals de Commissie beklemtoont, is het immers vaste rechtspraak, dat het Gerecht in de uitoefening van de wettigheidstoetsing geen bevelen tot de instellingen kan richten of zich in hun plaats kan stellen (arrest Gerecht van 15 september 1998, *European Night Services e.a./Commissie*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 en T-388/94, Jurispr. blz. II-3141, punt 53).

Het beroep tot nietigverklaring

De ontvankelijkheid

Argumenten van partijen

- 22 De Commissie meent, dat het faxbericht van 30 maart 1999 niet in aanmerking komt voor een beroep tot nietigverklaring op grond van artikel 173 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 230 EG).
- 23 Zij stelt in de eerste plaats, dat verzoeker geen erkend recht heeft op de verlangde inlichtingen. Besluit 94/90/EGKS, EG, Euratom van de Commissie van 8 februari 1994 inzake de toegang tot documenten van de Commissie (PB L 46, blz. 58; hierna: „besluit 94/90”) geeft de burgers weliswaar een recht op inzage in bestaande documenten of stukken uit een dossier, maar geen recht op inlichtingen of antwoorden naar aanleiding van vragen aan de Commissie. In casu vraagt verzoeker duidelijk om informatie, en niet om inzage in een op het tijdstip van het verzoek bestaand document. De Commissie is op grond van geen enkele andere gemeenschapsrechtelijke bepaling verplicht de vragen van verzoeker te beantwoorden.
- 24 In de tweede plaats betreft de verlangde informatie het optreden van de EIB, en niet haar eigen optreden. Het bekendmaken van de rentetarieven die de EIB op leningen met risicodragend kapitaal of haar eigen middelen heeft toegepast, valt ingevolge de artikelen 154, lid 3, en 154 bis van het LGO-besluit uitsluitend onder de bevoegdheid van de EIB. De Commissie beklemtoont, dat zij niet over de gewenste informatie beschikt, laat staan over de documenten met die informatie.

- 25 In de derde plaats behoort verzoekers geval niet tot het werkterrein van de EIB of tot dat van de Commissie of het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF). Verzoeker heeft, voor zover zij weet, geen met steun van de EIB of het EOF verstrekte leningen ontvangen. De door Socredo aan verzoeker toegekende leningen houden dus geen verband met financiering door de Gemeenschap. Het verstrekken van de gewenste informatie valt derhalve niet binnen het kader van technische bijstand ten behoeve van een door de Gemeenschap gefinancierd project, noch binnen dat van een bijstandplicht.
- 26 Verzoeker werpt tegen, dat overeenkomstig de in de rechtspraak geformuleerde beginselen (arresten Hof van 10 december 1957, *Société des usines à tubes de la Sarre/Hoge Autoriteit*, 1/57 en 14/57, *Jurispr. blz.* 217, 9 februari 1984, *Kohler/Rekenkamer*, 316/82 en 40/83, *Jurispr. blz.* 641, en 23 april 1986, *Les Verts/Parlement*, *Jurispr. blz.* 1339; arrest Gerecht van 24 maart 1994, *Air France/Commissie*, T-3/93, *Jurispr. blz.* II-121), de beschikking van de Commissie van 30 maart 1999 wel een voor beroep vatbare handeling is in de zin van artikel 173 van het Verdrag. Uit dien hoofde had de beschikking overigens met redenen moeten worden omkleed.
- 27 Voorts stelt hij, dat de verlangde informatie in de door de Raad vastgestelde en door de Commissie uitgevoerde besluiten betreffende de associatie van de LGO met de Gemeenschap is vermeld. De Commissie kon dan ook niet weigeren hem die informatie te verstrekken, aangezien deze in openbare gemeenschapsdocumenten voorkwam. Daarnaast is de Commissie belast met de uitvoering van het LGO-besluit en is zij ingevolge artikel 236, lid 2, van dat besluit beheerster van het EOF.
- 28 Verzoeker betwist eveneens, dat de Commissie niet verplicht zou zijn de verlangde informatie te verstrekken. Volgens artikel 174, sub d, van het LGO-besluit moeten de Commissie en de EIB namelijk ondersteuning bieden in de vorm van voorlichtings- en coördinatiediensten.

- 29 Ten slotte verklaart verzoeker dat geenszins is komen vast te staan, dat de door Socredo geleende gelden niet van de EIB afkomstig waren. Dienaangaande zou thans een gerechtelijke procedure lopen in Frans-Polynesië.

Beoordeling door het Gerecht

- 30 Volgens artikel 114, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, indien een partij hierom verzoekt, uitspraak doen over de niet-ontvankelijkheid zonder daarbij op de zaak ten gronde in te gaan. Ingevolge lid 3 van dat artikel geschiedt de verdere behandeling mondeling, tenzij het Gerecht anders beslist. Het Gerecht acht zich in casu voldoende voorgelicht door het onderzoek van de stukken om zonder mondelinge behandeling uitspraak te doen op het verzoek.
- 31 Volgens vaste rechtspraak is het feit dat een brief door een gemeenschapsinstelling aan de geadresseerde daarvan is gestuurd in antwoord op een verzoek van deze laatste, niet voldoende om deze brief als een beschikking in de zin van artikel 173 van het Verdrag te kunnen aanmerken, waardoor daartegen beroep tot nietigverklaring zou openstaan. Als handelingen of besluiten die vatbaar zijn voor beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 173 van het Verdrag zijn verder slechts te beschouwen maatregelen die bindende rechtsgevolgen in het leven roepen welke de belangen van de verzoeker kunnen aantasten doordat zij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigen (beschikking Gerecht van 11 december 1998, *Scottish Soft Fruit Growers/Commissie*, T-22/98, *Jurispr.* blz. II-4219, punt 34).
- 32 In casu kan verzoeker niet stellen, dat de brief van de Commissie van 30 maart 1999 bindende rechtsgevolgen had die zijn belangen konden aantasten doordat zij zijn rechtspositie aanmerkelijk wijzigden.
- 33 In de eerste plaats blijkt uit verzoekers eigen stukken, meer bepaald uit zijn opmerkingen naar aanleiding van de exceptie van niet-ontvankelijkheid, dat de

gewenste informatie in door de Raad vastgestelde en in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekendgemaakte besluiten voorkomt. Er is evenwel geen gemeenschapsrechtelijke bepaling die de Commissie ertoe verplicht in te gaan op een verzoek van een op het grondgebied van een lidstaat of de LGO gevestigde persoon om de relevante passages van de communautaire regelgeving aan te geven.

- 34 In de tweede plaats kan verzoeker zich niet op besluit 94/90 beroepen als grondslag voor zijn recht op de verlangde inlichting.
- 35 Hij heeft de Commissie namelijk niet om inzage in een bepaald document of schriftelijk stuk verzocht, doch enkel naar informatie gevraagd over de werkzaamheden van de EIB. Bij de toepassing van besluit 94/90 lijkt het evenwel noodzakelijk een onderscheid te handhaven tussen de begrippen document en informatie. In geen van de bepalingen van dat besluit of de daaraan gehechte gedragscode is immers sprake van het recht op toegang tot informatie; het recht op toegang heeft alleen betrekking op documenten. Slechts in één overweging van de considerans van besluit 94/90 wordt verwezen naar de Verklaring betreffende het recht op toegang tot informatie, gehecht aan de Slotakte van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Het kan echter niet zo zijn, dat deze verwijzing, die niet nader wordt toegelicht, een nieuwe betekenis geeft aan het meermaals in besluit 94/90 gebezigde begrip „document”.
- 36 Uit besluit 94/90 kan derhalve niet worden afgeleid, dat het recht op toegang tot een document van de Commissie voor de Commissie de verplichting inhoudt in te gaan op elk verzoek om inlichtingen van een particulier, zoals in casu.
- 37 In zijn aanmaningsbrief van 8 maart 1999 verwijst verzoeker naar de inhoud van zijn faxbericht aan de EIB van 28 december 1998, waarin hij geen gegevens verstrekt omtrent de documenten met de verlangde inlichtingen, terwijl volgens de aan besluit 94/90 gehechte gedragscode „het verzoek om toegang tot een

document met name elementen [moet] bevatten die het mogelijk maken te achterhalen om welk document of welke documenten het gaat”. Uit de formulering van zijn verzoek blijkt althans, dat het hem om informatie te doen was, en niet om inzage in één of meer specifieke documenten van de Commissie. In dat faxbericht van 28 december 1998 stelt verzoeker onder meer: „Het op 31 december 1993 bekendgemaakte besluit 93/731 geeft mij het recht de verlangde informatie te verkrijgen van de bevoegde instantie in de Europese Unie. Ik herhaal daarom mijn verzoek en zou deze keer graag de informatie ontvangen die ik dringend nodig heb: ik moet weten welke rentetarieven golden voor naar Frans-Polynesië overgeboekt risicodragend kapitaal in de jaren (...)”.

- 38 Zelfs indien men zou moeten aannemen, dat de door verzoeker verlangde informatie wel in een of meer documenten zou moeten staan, dan nog blijkt uit de gegevens waarover de Commissie beschikte toen zij het faxbericht van 30 maart 1999 opstelde, dat het slechts om documenten kon gaan die bij de EIB berustten. In die documenten kon de Commissie hem dus geen inzage verlenen en haar antwoord van 30 maart 1999 kon derhalve geen wijziging van verzoekers rechtspositie inhouden.
- 39 Bovendien, gesteld al dat verzoekers verzoek aldus zou moeten worden uitgelegd, dat het de Commissie voldoende duidelijk kenbaar maakte, dat de verlangde informatie in besluiten van de Raad inzake de associatie van de LGO met de Gemeenschap stond, dan nog kunnen de bepalingen van besluit 94/90 ook niet aldus worden opgevat, dat onder document wordt verstaan alle handelingen van de instellingen in de zin van artikel 189 EG-Verdrag (thans artikel 249 EG) die in het Publicatieblad zijn bekendgemaakt. Met de invoering van een recht op toegang bij de Commissie beoogt besluit 94/90 niet documenten voor het publiek toegankelijk te maken die dat reeds zijn doordat zij in het Publicatieblad zijn bekendgemaakt.
- 40 In de derde plaats kan verzoeker geen aanspraak maken op een of andere bijstandsverplichting van de Commissie bij de verkrijging van de informatie die hij nodig heeft voor zijn gerechtelijke stappen in Frans-Polynesië, hetzij op grond

van verweersters taken ingevolge artikel 155 EG-Verdrag (thans artikel 211 EG), hetzij uit hoofde van het beheer van het EOF.

- 41 Om te beginnen heeft hij niet aangetoond, dat hij tussen 1986 en 1989 via Socredo gelden van de Gemeenschap heeft ontvangen, ondanks de opmerkingen van de Commissie op dit punt in haar exceptie van niet-ontvankelijkheid. Hij beperkt zich immers tot loutere beweringen betreffende uitlatingen van een employé van Socredo. Bovendien heeft verzoeker zelf in zijn opmerkingen naar aanleiding van de exceptie van niet-ontvankelijkheid verklaard, dat dienaangaande een gerechtelijke procedure loopt in Frans-Polynesië. Onder deze omstandigheden kan men zich niet op het standpunt stellen, dat verzoekers relatie met zijn bank, die hij bij de Commissie en de EIB trachtte op te helderen, enig verband houdt met financiering door de Gemeenschap.
- 42 Voorts kunnen de verplichtingen van de Commissie uit hoofde van alleen artikel 155 van het Verdrag niet aldus worden uitgelegd, dat zij verplicht zou zijn in te gaan op ieder verzoek om inlichtingen van een particulier, ongeacht waarop dit is gebaseerd.
- 43 Ten slotte legt artikel 174 van het LGO-besluit de Commissie geen verplichtingen jegens verzoeker op. Het bepaalt immers:

„Om de doelstellingen van het besluit inzake de bevordering van particuliere investeringen op doeltreffende wijze te verwezenlijken en het multiplicatoreffect ervan daadwerkelijk te verkrijgen, biedt de Bank en/of de Commissie ondersteuning aan in de vorm van:

(...)

d) voorlichtings- en coördinatiediensten.”

- 44 Deze voorlichtings- en coördinatiediensten worden verleend in het kader van de betrekkingen tussen de EIB, de Commissie en de autoriteiten van de LGO. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker stelt, heeft deze bepaling geen rechtstreekse werking waaraan particulieren op het grondgebied van de LGO het recht kunnen ontleen, informatie van de EIB of de Commissie te verkrijgen.
- 45 Uit het voorgaande volgt, dat de brief van de Commissie van 30 maart 1999 geen voor beroep vatbare handeling is in de zin van artikel 173 van het Verdrag. Het daartegen ingestelde beroep tot nietigverklaring moet derhalve niet-ontvankelijk worden verklaard.

De vordering tot schadevergoeding

- 46 De Commissie heeft niet gevorderd, dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift geformuleerde vordering tot schadevergoeding niet-ontvankelijk wordt verklaard. Krachtens artikel 113 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht evenwel in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid die van openbare orde zijn, in behandeling nemen.
- 47 Volgens artikel 19 van 's Hofs Statuut-EG, dat krachtens artikel 46, eerste alinea, van dit Statuut van toepassing is op de procedure voor het Gerecht, en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht moet het verzoekschrift onder meer het onderwerp van het geschil en een summiere uiteenzetting van de aangevoerde middelen bevatten. Om aan deze vereisten te voldoen moet een beroep tot vergoeding van de beweerdelijk door een gemeenschapsinstelling veroorzaakte schade bevatten: de gegevens die het mogelijk maken te bepalen welke gedraging de verzoeker aan de instelling verwijt, de redenen waarom de verzoeker meent dat er tussen die gedraging en de gestelde

schade een oorzakelijk verband bestaat, en de aard en de omvang van die schade (arrest Gerecht van 29 oktober 1998, TEAM/Commissie, T-13/96, Jurispr. blz. II-4073, punt 27).

- 48 In casu kan weliswaar worden bepaald, welke gedraging verzoeker de Commissie verwijt, doch het verzoekschrift bevat geen gegevens met betrekking tot de aard en de omvang van de schade die verzoeker zou hebben geleden. Hij verzoekt het Gerecht slechts vast te stellen, dat de Commissie jegens hem aansprakelijk is. Verder zijn geen andere passages in het verzoekschrift aan de vordering tot schadevergoeding gewijd.
- 49 In deze omstandigheden was de Commissie niet in de gelegenheid een standpunt te bepalen ten aanzien van de grond van de zaak, wat zij dan ook niet heeft gedaan, en kan het Gerecht zijn toetsing niet uitoefenen. Derhalve is met betrekking tot de vordering tot schadevergoeding niet voldaan aan de vereisten van artikel 19 van 's Hofs Statuut en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering. Deze vordering moet bijgevolg niet-ontvankelijk worden verklaard (zie, in deze zin, beschikking Gerecht van 13 december 1996, Lebedef/Commissie, T-128/96, JurAmbt. blz. II-1679, punten 24 en 25, en arrest Gerecht van 27 februari 1997, FFSA e.a./Commission, T-106/95, Jurispr. blz. II-233, punten 123 en 124).

Kosten

- 50 Volgens artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voorzover dit is gevorderd. Aangezien verzoeker in het ongelijk is gesteld, dient hij overeenkomstig de vordering van de Commissie in de kosten te worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer)

beschikt:

- 1) Op het derde punt van het petitum, ertoe strekkende dat de Commissie wordt gelast verzoeker de verlangde informatie te vertrekken, heeft niet te worden beslist.
- 2) De vordering tot nietigverklaring wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 3) De vordering tot schadevergoeding wordt niet-ontvankelijk verklaard.
- 4) Verzoeker zal zijn eigen kosten dragen, alsmede de kosten van de Commissie.

Luxemburg, 27 oktober 1999.

De griffier

H. Jung

De president van de Derde kamer

K. Lenaerts